

sanak több időt a találkozó szervezői a tulajdonképpeni tapasztalatcserére, ahol a 12 táncház zenészei, táncoktatói, énekesei megosztanák gondolataikat, közölnék terveiket egymással, kicserélnék zenei- és táncanyag-készletüket. Erre nagy szükség van, hiszen egyedül csak a székelyudvarhelyi találkozó ad lehetőséget arra, hogy a táncházak összegyűljenek, egymástól tanuljanak, s további munkára serkentsék egymást. Módfellett hasznos és szükséges tehát ez a találkozó, ahová jövőre is, azután is örömmel eljövünk! **(Könczei Árpád, Kolozsvár)**

A viszontlátásra tehát 1983-ban!

Mirk László

(Ifjúmunkás, 1983/1. 5. – 1983. január 4., kedd)

Táncház. Péntek délután 6 órától a Vasutas (volt Vasas) Klubban kalotaszegi táncrendet tanítanak. Kérik, az érdeklődők jelenjenek meg idejében, mivel a táncház nem húzódhat a megszabott időn túl.

(Igazság, 1983/15. 2. – 1983. január 20., csütörtök)

A táncházak a hagyományokhoz híven az idén is játékos vetélkedővel egybekötött jelmezes farsangi bált tartanak február 20-án, vasárnap délután 4 órai kezdettel a Vasutas (volt Vasas) Klubban (Dobrogeanu Gherea u. 17 szám). Muzsikál a Bodzafa együttes.

(Igazság, 1983/42. 2. – 1983. február 20., vasárnap)

Az élő néptánc üzenete

Táncháztalálkozó Székelyudvarhelyen

A Hargita megyei KISZ-bizottság és Székelyudvarhely lelkes művelődéspártolói (a városi pártbizottságtól a Siculus Ifjúsági Klubon át a Művelődési Házig) mindent megtettek, hogy ez a találkozó – sorrendben immár az ötödik – gazdag programjával az emlékezetes ifjúsági művelődési események rangjára emelkedjék.

A kétnapos találkozó, mint eddig is, tudományos igényű ülészakkal indult. (Jagamas János, Almási István, dr. Balázs Lajos, dr. Faragó József, Kallós Zoltán, Könczei Csilla, László Csaba, Lőrincz Lajos, Pávai István, Könczei Ádám és Pozsony Ferenc tartott előadást.) Az elhangzottak nagy része érdekes és értékes volt. Örvedetes a

fiatal kutatójelöltek igényes jelentkezése, és nyereség, hogy az érintett témák döntő többsége a néptánc világháoz kötődött, egyben számos gyakorlati tanáccsal is segítve a termet zsúfolásig megtöltő tánc házas fiatalokat s a néptánc tisztelőit. (Egy ilyen találkozó n viszont mindig tekintetbe kellene venni az előadásokra kiszabott időt, és a szemléltetés technikai feltételeinek megteremtése is elengedhetetlenül fontos.)

A táncostalálkozó későbbi eseményei nagyjából az előző évek rendjét követték. S a székelyudvarhelyi Művelődési Ház előcsarnokában késő estig tartott az önfelelt, közös táncolás. Öröm volt nézni, hogy az ország legkülönbözőbb tájairól (a Szatmárról, Nagybányáról, Kolozsvárról, Marosvásárhelyről, Segesvárról, Csíkszeredából, Kézdivásárhelyről, Temesvárról és természetesen Székelyudvarhelyről) érkezett tánc házas fiatalok legtöbbször már nem csak próbálgatja, hanem meglepő biztonsággal és alapos ismerettel, zenére, pontosan táncolja és énekl i a kalotaszegi, a széki, a mezőszegi táncrendeket. Ezek mellé egyre biztatóbban zárkóznak fel a marosszéki, a felsziki és töredékében a kutasföldi (Küküllő menti), a gyimesi táncrendek ismerői is. A vidám csujogatóssal díszített táncot teljes erőbedobással segítették a Venyige, a Barozda és az Ördögsekér, valamint a szatmári és a nagybányai tánc házak ismert fiatal zenészei. Több százan ropták a táncokat, és még többen próbálták a táncolók helyébe varázsolni magukat. Ez volt az első nap legszebb emléke...

A második napon, mint mindig, a hagyományörző együttesek szerepeltek a nyitott dobogójú Sportsarnokban. Érdekesége volt a rendezvénynek, hogy a meghívott csoportokat a tánc házasok hozták magukkal, ezzel is kifejezve a közvetlen kapcsolatot a városi tánc házas fiatalok és az élő, tiszta népművészet hiteles falusi képviselői között.

A Szatmár megyei Leléből verbunkot és csárdást láthattunk. Hatásosan könnyed volt a bögozi Fekete Kálmán székely verbunkosa. Jó hangulatban és híven megőrzött régies székely viseletben szerepeltek a Hargita megyei Siklód táncosai. Felejthetetlen élményt nyújtottak a mezőszegi Buzából jött (keservest és szerelmi dalt előadó) énekesek, Eke Péternével az élen. A Dés és Nagybánya közötti Lápos mentéről, Domokosról érkezett vendégek Évázás című énekes-táncos-szöveges népszokását élénken színezte a különösen szép, eredeti népviselet. Kiváló formában voltak a mezőszegi Visából jött (az előző találkozóról jól ismert) táncos legények és leányok. A Szamos-Krassóból (Szatmár megye) érkezett előadók legényesen és betyárosán a színpadi koreografizálás igyekezetét éreztük. Szinte visszafojtott lélegzettel hallgattuk a moldvai Trunk faluból jött három énekest (Bodó Péterné, Róka Mihály és Bodó Magdó). Könnyed és hatásos volt Kőnczei Árpádék bihari ugrós tánca; és ismét megérdemelt sikert aratott Györfi Erzsébet a moldvai csángó népdalokkal.

Két kis csoport jelenlétéről külön is kell szólnom. Ritka szépségű, veretes kalotaszegi (Nádas menti) táncrendet mutatott be Tötszegi András, Muszka György, Gergely István és Gergely Csaba. Velük volt Kelemen Tekla (akinek már régen külön énekes lemeze is lehetne), Balla Jutka, Gergely Gyöngyi és Péterffy Csilla. S láttunk a szemünket-fülünket elbűvölő kutasföldi táncrendet (pontozó, lassú, friss csárdás) a Fehér megyei Szentbenedekről jött Vincze Ferenc, Székely Károly, Vincze Árpád

és asszonyaik – Vilma, Mária és Juliska – előadásában, Türi István kiváló prímás muzsikájára, Panek Kati közreműködésével.

A székelyudvarhelyi Sportcsarnokban látottakkal együtt az esti közös tánc a Művelődési Ház előcsarnokában mindennél meggyőzőbben fejezte ki hazai néptánckultúránk változatos gazdagságát. Azt a közkinccset állította előtérbe, amelyet táncházas fiataljaink népünkhöz, szülőföldünkhöz való ragaszkodásuk szimbólumaként s az önművelés egyik legszebb formájaként éreznek magukénak. Ez a hűség és ragaszkodás a székelyudvarhelyi táncházatalálkozó legmélyebb tartalmára utal. Illesse mind ezért elismerés a résztvevőket, s nem utolsósorban a vendéglátó, vendégszerető házigazdákat!

Kelemen Ferenc
(Új Élet, 1983/2. 12.)

Szépen mulass énnálamnál

Jegyzetek az V. Táncházatalálkozóról

Fél évtizede telt tehát annak, hogy a Hargita megyei és a Székelyudvarhely muni-cípiumi KISZ-bizottság, a Székelyudvarhelyi Ifjúsági Klub találkozóra hívta meg a városi táncházásokat és az ő hasznukra a falusi táncházak énekeseit-táncosait és a néprajztudomány jeleseit.

Csaknem mindenik találkozáson részt vettem és évről évre megkaptam a szervezés tökéletesedése, tartalmának gazdagodása, nevelő, személyiségformáló funkciójának erőteljes kibontakozása. Az évek során – nemzetiségi kultúránk sajátos megnyilatkozási formájaként – a vidékeinken teremtett népi értékek újraélesztésével a néphez, a szülőföldhöz való ragaszkodás kialakítása egyik fórumának szerepét tölti be. A néphagyományok ápolását olyan szervezési keretben vállalta, amelynek egyre erősödő és legrokonszenvesebb vonása – ne féljünk a szótól, mert a legteljesebb mértékben kiérdemlik – demokratizmusa. Hiszen a táncházban egy percig sem szempont az, ki honnan jön és milyen munkakörben tölti napjait: összetartó erő a néptánc, népdal – a népi kultúra megbecsülése, elsajátításának igénye.

Közművelődési funkcionális hasonlóképpen előremutató. A néphagyomány a táncházak áldásos munkája révén kisebb, zárt közösségek tulajdonából beáramlik a városokba és minden lehetősége adott, hogy legjobb alkotásaiban az össznépi kultúrába emelkedjék, annak örökbecsű tartozékává váljék. Társadalmi haszna továbbá abban nyilvánul meg, hogy túlsúfolt programú oktatási intézményeink tevékenységét a néprajzi ismeretterjesztéssel kiegészíti a népdal és néptánc, a népviselet, egyáltalán a népi kultúra belső világának, rendjének, értékeinek tudatosításaival.